

Bulla Márta

Rezgés

A személyautó első ülésén ülve figyelmesen kötötte össze a leszerelt ajtó mögött húzódó vezetékeket. A visszapillantó tükörhöz vezető szálakat kellett kicserélnie, hogy újra működhessen az elektronikája. A szikár férfias arcán a szemébe hulló tincseket beidegzett mozdulattal igazgatta meg, mint ahogyan szerelte az autókat is, rutinból. Kamaszkorától kezdve érdekelte a gépek elektronikus működése és már akkor elhatározta, hogy saját egyszemélyes vállalkozása lesz. Döntését nem bánta meg, mert jól ment az üzlet és mindig annyi munkát vállalt, ami szükség-szerű volt és ami még jól esett neki. Talán innen eredt önbizalma, ami világnéze-tét is meghatározta.

A rádióból halkán szólt a zene. Ha hírek következtek és elemző műsorok, akkor lekapcsolta a készüléket. A külvilágból csak annyit engedett be, hogy éppen tudja mi zajlik benne, a hírek ne befolyásolják önálló gondolkodását, legfőképpen ne hangolja le velük magát az életről, mert az élet testközelben is támaszt éppen elég megoldan-dó feladatot. Már abban a korban volt, hogy mérlegelhette eddigi életét. Tudta, hogy miben döntött jól és miben dönthetett volna másképpen. Az önálló független mun-kavégzés és a saját lábón állás remek választásnak bizonyult. A házassága azonban kudarcba fulladt. Az egyszerű közmondás, hogy két emberen áll a vásár, az ő ese-tükben is mélységesen igaznak bizonyult. Az elsőszülött felnőtt fiával jó maradt a kapcsolata, de a két kisebbik gyerek már csak az anyjuk befolyása alatt növekedett fel, de még mekkorákra. Túlsúlyos természetük már túlmutatott minden egészséges, vagy ahhoz közeli állapoton. A közöttük felborult rend a két gyereket védekezésre kényszerítette és a fal, amit maguk köré építettek vaskosra sikerült. A lelkek mélyen visszahúzódtak a hús, az anyag fogságába. A falak egyre nőttek és mint férj és apa az orvosi segítség bevonásával sem tudta megreformálni a helyzetet.

A válást követően stabil életrendet teremtett magának és ehhez kapcsolódott a barátnője, akivel néhány éve összekötötte az életét. Sokat tapasztalt felnőttként mindketten megtartották saját függetlenségüket, nem költöztek össze, de amilyen gyakran tudtak találkozni, hétvégéken, közös nyaralásokon. Igyekeztek minden emberi játszmat elkerülni, hogy az idő, amit együtt töltenek minőségi idő, valódi egymásra figyelés legyen.

Késő délutánra fordult az idő és már az utolsó simításokat végezte az autósze-relésen.

Kipróbálta a visszapillantó tükör működését és az ajtó burkolatát is visszacsava-rozta. Közben Enikőre gondolt, arra, hogy mindjárt felhívja telefonon és megkér-dezi, hogyan telt a napja.

Még végig sem gondolhatta, amikor beindult a jól ismert szignál a mobiltelefonján. Tudta, hogy Enikő lesz a vonal végén.

Nyirkos, hideg napokat tudhattak a hátuk mögött és az előrejelzések a következő időszakra sem jósoltak őszi napsütést. Az esti szürkületben, a szállingózó ködbe lépett ki műhelyének ajtajából és a szmogos levegőből nagyot lélegezve felvette a telefont.

A vonal túlsó végén erőtlén, rekedt hangon Enikő próbálta leírni az állapotát. Egész nap nem érezte jól magát és a torokfájással és végtagfájdalmakkal is járó erős fáradtsága az ágyban maradásra kényszerítette és mivel gyerekek között dolgozik, így el sem indult a munkahelyére.

Ezen a novemberen az ország még javában benne volt a koronavírusnak nevezett járványban. Már nem voltak erős korlátozások, de a cseppfertőzéssel terjedő betegség még hullámokban felütötte a fejét. Egyikőjük sem volt a védőoltásnak nevezett vakcinákkal beoltva. Abban hittek és bíztak, hogy az immunrendszerük legyőzi a kórt, ami kikerülhetetlenül mindenkit érinteni fog így, vagy úgy.

Zoltán még jól érezte magát, de tudta, hogy néhány napja találkoztak és neki is megvolt az esélye arra, hogy elkapja a betegséget. Először arra gondolt, hogy rögtön kocsiba ül és átutózik a közeli kisvárosba, hogy Enikőt ápolja. Aztán megbeszélték, hogy előtte teszteltetik magukat. Enikőnek pozitív, Zoltánnak negatív lett az eredménye, így úgy döntöttek, hogy külön maradnak és távgyógyítással kezelik a helyzetet.

Zoltán mit sem törődve a hideg szemerkélő esővel kerékpárjával elindult, hogy a falu körül a jól bevált utakon hódoljon mozgásigényének. Szenvedélyesen szeretett tekerni. Az évek során, hogy érdeklődését kielégítse a kerékpározáshoz kapcsolódó versenyek szabályait és kialakulásuknak a történetét megismerte és figyelemmel kísérte a profi versenyzők eredményeit is. Hazaérkezéskor a kabátot letéve erős mellkasi szúrást érzett és a karjai sem úgy fájtak, mint amikor fűkaszával a fél utcán lenyeste a fűvet. Elkezdte rázni a hideg és így a kellemes meleg is jól esett neki. Ekkor még elhessegette a betegségtudatot és azt erősítette magában, hogy ő nem beteg, csak túlhajtotta magát.

Másnap reggel, amikor az ágyból sem volt ereje kikelni már egyértelművé vált, hogy nála is kialakultak a tünetek. Kisgyermekként sem félt semmitől, soha semmilyen fortélyos félelemkeltés nem hatott rá, egész egyszerűen halálfélelem nélkül született. Rendíthetetlen nyugalommal fogadta a betegséget és orvosával tartva a kapcsolatot kezelte magát. Teltek a napok és estére mindig visszatért a magas láz. A házi orvos a sokadik napon sort kerített egy testközeli vizsgálatra és kijelentette, hogy néhány óra és a tüdejét birtokba veszi, leroncsolja a vírus. Éppen ideje lenne kórházba mennie, ha túl akarja élni a betegséget. Megnyugtatta az orvost, hogy megy, amint itt lesz az ideje.

Még nem akart kórházba vonulni, mert tudta, hogy dolga van valakivel, aki ott állt mögötte, előtte, felette, alatta, aki kézzel tapinthatóan hőmpölygött körülötte. Formáját folyton változtatta és egyvégtében áradt belőle a sötétség. Nem szólalt meg, de felfogta, hogy kivel áll szemben. A halál sohasem mutatja meg az arcát, nem leplezi le

önmagát, mert lényege egy pillanat, egyfelvonásos előadás. Viszont színrelépése előtt szenvedélyesen kihasználja a próbákat. Tetszeleg, kéjeleg abban, hogy ijesztgetheti az arra fogékony lelkeket. Zoltán nem rettent meg tőle. Olyannak érzékelte, mint valamilyen frekvencián rezdülő tudati állapotot, ami anyagi szinten próbál alakot öltetni, hogy félelmetesebb legyen, de nem ölthet testet, mert természete szerint nem anyag. Az embertől független létező, aki szükségszerűen képes kapcsolódni az élőhöz. Az elektromosságban is a láthatatlan atomi részecskék érintkeznek egymással és információt szállítanak, nem emberi nyelven üzennek, hogy a rájuk szabott dolgok működőképesek legyenek. Mindennel kapcsolatban vagyunk és mi magunk is alakíthatjuk a kapcsolódásokat. Amennyire tudta szemével és agyával felfogta a jelenséget és hangosan kimondta, hogy vigyél, ha annyira számítok, ha most kell átvinned a túlsó partra.

Amikor tisztaság és rend lett önmagában már tudta, hogy egyelőre nem lesz dolguk egymással. Felemelte a telefont és kihívta a mentőket. Még hosszú órák teltek el amíg a folyosón várakozó betegekkel együtt bekerült a Covid-kórterem egyikébe. Nem voltak illúziói, hogy milyen feltételek kellettek ahhoz, hogy helyek szabaduljanak fel.

Egy idősebb ember, a folyosón fekvő betegek egyike mindenképpen szóba akart vele elegyedni. Kereste a kapaszkodókat, biztatásra szorult. Ő nem akarta felvenni vele a kapcsolatot, mert látta, hogy a vállain ott terpeszkedtek a pulzáló fekete felhők, hogy bekerítette a halál. Mint két hatalmas hollószzerű madár karmaikkal kapaszkodtak az öreg vállába, aki kapkodva vette a levegőt. Előre tudta, hogy ez a sötétség a rettegő embert magával fogja rántani. Nem akart hazudni neki, úgy erőt adni, hogy becsapja csak azért, mert a másik a félelemtől nem mert szembenézni vele.

Nem engedte magát abba a kórterembe tolni, ahová az öreget vitték. Így még további órákat várt a kezelés megkezdésére. Abba a betegszobába, ahová bekerült mindenkit lehelet finoman átölelt a szívárványosan derengő fény, úgy, mint amikor a vízre hullott olajos benzin úszkál annak felszínén, játékosan egymáshoz közelítve távolodva alakjukat folyton változtatva rendeződtek körülöttük a színek. Ez a látvány megnyugtatta. Minimum két hét lesz a gyógyulás, így biztatták az orvosok. Aztán a nyolcadik napon megkönnyebbülve a saját lábán sétált ki a kórházból.

Ottléte alatt figyelemmel kísérte az öreg sorsát, aki másnapra átmenetileg jobban lett, de harmadnapra felgyorsultak nála az események és összeomlott a szervezete, a halál magával ragadta, felszabadította a lelkét.

Negyvenezer év, vagy ki tudja mennyi. Az emberi lelkek születnek, halnak és az örökös körforgásban minden megnyilvánulás csak egy pillanat. Ma veled ülök itt, holnap mással. Ma téged szeretlek, a múltban mást szerettem és a jövőben is mást szeretek majd. Minden új régi, mert volt és lesz. Egy biztos, hogy a félelem mindezt nem irányíthatja. Az élet a bátraké, így gondolkodott Zoltán.